

Reminiscere
Neděle 2. postní
Ř 5, 1-11
8.3.2020

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezu Krista.

Introit:

Hospodin mě podepíral, učinil mě volným; ubránil mě, protože si mě oblíbil.

Píseň: 625

Čtení: Jer 31, 1-6

Píseň: 100

Kázání: Ř 5, 1-11

List Římanům vznikl poměrně brzo po smrti Ježíše Krista. Vznikl někdy mezi lety 60 až 70. Píše jej Pavel pravděpodobně z Korintu. Píše jej už uvěřivším křesťanům žijícím v Římě. Píše, aby vysvětlil, o co jde v křesťanské víře, aby se představil jako vyznavač Kristův. Pavlův dopis předchází jeho příchodu do Říma. Funkcí dopisu je ozřejmit Pavlovy postoje víry.

Nejen Pavel, ale i my jsme konfrontováni s nadmíru zřetelnými znameními smrti. To vše nás někdy vede k pochybnostem a otázkám. Platí zaslíbení daná Bohem?

Žijeme již nyní v Mesiášském věku, v království Božím? Věříme, že království Boží je mezi námi, nebo nás to teprve čeká? A možná si někdo povzdechne: a bude to vůbec? Nejsou všechna zaslíbení o vykoupení od zlého i smrti a spočinutí v Bohu jenom touhou člověka vyrovnat se s vlastní hříšností a selháváním, vytrhnout se z tohoto světa? Uniknout tíži našich životů?

Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista. Touto základní tezí začíná Pavel oddíl, kde ozřejmuje, jak se projevuje zmrtvýchvstalý Kristus v našem životě.

Ve víře jde o pokoj, a to o pokoj s Bohem. Můžeme se ptát, máme vůbec s Bohem nějaký vztah? Jak se k Bohu vztahujeme? Jak se tento vztah projevuje nejen v našem srdci, ale i navenek v našem obyčejném každodenním životě? Dá se vztah zahlédnout? Touží dnešní člověk po pokoji s Bohem? Netouží více po jiných věcech? Po čem toužíme my, co očekáváme od víry?

Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista. Ještě jednou si to řekněme *pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista.* Není tomu tak, že bychom se nějak sami v sobě upokojili, že by nás upokojilo vše, co nás obklopuje, co nahromadíme, co za života získáme.

Pokoj, který nastal mezi námi a Bohem, je založen v Bohu, nikoli v nás. To Bůh se usmířil s námi lidmi, s tebou, se mnou. To Bůh udělal ten krok k nám, abychom získali v nepokojném světě pokoj.

Ten, který toto usmíření provedl, je Ježíš Kristus. On nám umožnil získat *přístup k milosti, která působí pokoj.* Jediné, co je po nás požadováno, a bylo též požadováno od Abrahama, je, abychom měli víru, neboť jsme ospravedlněni z víry a z víry se nám také dostává milosti, a tím pokoje.

Pavel se nestydí za to, že smíření dostal z milosti, ani mu není trapné, že díky této milosti bude spoluúčasten slávy Boží. Nechce být sólistou. Máme za to, že chlubit se čímkoli je mravně pokleslé. Přesto se Pavel nestydí chlubit se, že pokoje sám nedosáhl, ale umožnil mu to Ježíš Kristus.

Na tuto nesoběstačnost je Pavel dokonce pyšný. Jako by Pavel říkal: podíl na slávě Boží jsme si ničím nevysloužili, dostali jsme ji darem a zadarmo. Dostali jsme milost i pokoj, protože tak Bůh chtěl, protože díky smíření máme v tomto světě naději. Přijmeme Boží dary osvobození vděčně, nebo o tento dar nestojíme, chceme si jej něčím zasloužit?

Čím se ještě následovník Kristův může chlubit, je utrpení. Celý svět se snaží, aby odstranil utrpení. Utrpení je něco nepatřičného, zbytečného. Pavel považuje utrpení jako něco, co člověku přináší samá pozitiva: vytrvalost, osvědčenost, naději. Abychom pro sebe i svět získali naději, jsme zváni do tajemství utrpení. Na dně tohoto tajemství Pavel nalézá jistotu své víry. Jistotu, že svět není ponechán sám sobě, zániku, smrti a zmaru, ale lásce, víře a naději.

Abraham své útrapy z cesty do země, kterou mu ukáže Bůh, přemáhá vírou i nadějí, v nichž nalezne lásku k Bohu. I Pavel své utrpení jako vězeň Páně přemáhá vírou a nadějí, aby našel lásku Ježíše Krista.

Naděje je nám dávana k dispozici, abychom nedošli klamu z falešných jistot. Přemáhání utrpení, negativ života, Pavel nalézá ve víře. Naděje vyrovnává jeho rozkolísanou stabilitu.

Pavlova stabilita je ukotvena ve vyznání, které sdílí spolu s celou křesťanskou obcí: *Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.* Položit život za spravedlnost, za něco velkého, za velké ideály a myšlenky, to bychom chápali. Položit život za někoho, kdo by zasluhoval trest, kdo porušil vztah, toho je schopna jenom láska. Láska, která přemáhá utrpení, nekomfort, nepohodlí. Láska, která nepočítá bolest.

Díky lásce Boha ke svému stvoření se Pavel cítí býti vyrván marnosti a věčnému zoufalství. Již nyní Pavel může stát před Bohem jako ospravedlněný hříšník, jako ten, který přes svou rozkolísanost, rozpolcenost, utrpení prožívá zázrak života. Života, který navzdory nelehkým situacím vidí naději, která vidí dál, než mohou zahlédnout naše oči.

Zde bychom mohli říct amen, avšak to by bylo opět jenom o slibech a zaslíbeních, které se naplní až jednou. Spolu s Pavlem i my můžeme vyznat, že zázrak přemožení smrti, tedy obnovení a ospravedlnění našich životů, můžeme prožívat i dnes. Uvěříme-li, že jednou provždy skrze utrpení a oběť Ježíše Krista i my můžeme být živi, již nyní vstupujeme do mesiášského věku, nikoli jako ti nehřešící, ale jako ti stále ospravedlňovaní hříšníci. Jako ti, kteří se znovu rodí skrze Ježíše Krista do pokoje s Bohem. *Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista. Amen.*

Píseň: 115

Poslání:

Nedivte se, bratří, když vás svět nenávidí.
My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry.
Kdo nemiluje, zůstává ve smrti.

Požehnání:

Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.
Amen.

Píseň: 500